

Spiegel
**CARA
DELEVINGNE**

Met Rowan Coleman

*Mirror
mirror*

Vertaling Erica Disco

HarperCollins

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2017 Cara Delevingne

Oorspronkelijke titel: *Mirror, Mirror*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2017 HarperCollins Holland

Vertaling: Erica Disco

Omslagontwerp: Loulou Clark and LJS / Orion Books

Foto auteur: Anthony Harvey/Getty Images

Omslagbewerking: Nanja Toebak

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest

Druk: CPI books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0029 9

ISBN 978 94 027 5377 6 (e-book)

NUR 302/285

Eerste druk november 2017

Originele uitgave verschenen bij Trapeze, een imprint van The Orion Publishing Group Ltd, London. Een Hachette UK company.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited[®] en [™] zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met [®] zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Acht weken geleden...

De zon kwam al op toen we strompelend naar huis gingen, onze armen in elkaar gehaakt. De zomerwarmte bouwde zich alweer op in de lucht. Rose liet haar hoofd op mijn schouder rusten, haar arm lag om mijn middel. Ik weet nog precies hoe het voelde, haar heup die in een ongelijk ritme tegen de mijne botste, haar huid tegen mijn huid, warm en zacht.

Het was even voor vijven, het ochtendlicht was fel en goudkleurig, waardoor elke smerige straat glansde als nieuw. Na een lange stapavond hadden we al vaak op weg naar huis de zon zien opkomen, elk moment samen koesterend. Tot die nacht had het leven zorgeloos geleken, alsof het leven van ons was en andersom, elke seconde gevuld met iets nieuws, iets wat ertoe leek te doen. Maar die nacht was anders.

Mijn ogen deden pijn, mijn mond was droog en mijn hart bonkte. We wilden niet naar huis, maar wat moesten we dan? We konden nergens anders naartoe.

‘Waarom nu?’ vroeg Rose. ‘Alles ging zo goed, man. Het ging goed met haar, ze was gelukkig. Dus waarom nu?’

‘Het is niet de eerste keer hè,’ merkte Leo op. ‘Daarom kan het de politie niks schelen. Ze heeft dit al vaker geflikt. Geld, een rugzak

vol met eten uit de koelkast, haar gitaar. Een paar weken ertussenuit. Typisch iets voor haar.'

'Maar niet sinds Mirror, Mirror,' zei Rose. 'Niet sinds ze ons heeft, toch? Daarvóór had ze er een handje van om zichzelf te snijden en weg te lopen. Maar niet sinds de band bestaat. Het ging goed... met ons allemaal. Meer dan goed.'

Ze keek me aan alsof ze bijval zocht, en ik moest toegeven dat het afgelopen jaar alles was veranderd, voor ons allemaal. Voordat we de band hadden, waren we allemaal op onze eigen manier verdwaald en zoekende geweest, tot het lot ons bij elkaar had gebracht. Samen stonden we sterk, waren we cool, keihard en niet normaal gruwelijk. We dachten allemaal dat Naomi er ook zo over dacht, dat ze er geen behoefte meer aan had om weg te lopen. Tot die nacht.

We waren de hele nacht op pad geweest, de hele stad door. Elke plek waar we met haar waren geweest, bezochten we nogmaals zonder haar. De plekken waar onze ouders vanaf wisten en de plekken die ze niet kenden.

De clubs waar we vanwege onze leeftijd eigenlijk niet naar binnen mochten, heet en stinkend naar zweet en hormonen, ons een weg banend door een kolkende massa van dansende mensen, in de hoop een glimp van haar op te vangen.

We slopen door de schaduwen, door steegjes achter pubs waar je kon scoren, op gedempte toon pratend met nerveuze jongeren met schaduwen als ogen, die ons zakjes skunk aanboden. Die nacht zeiden we overal nee op.

We bezochten plekken met ongemarkeerde deuren, waar je iemand moest kennen om te worden toegelaten. Donkere kelders, waar mensen nog steeds binnen rookten zodat alles blauw stond, en waar de muziek zo hard uit de speakers schalde dat je oren ervan floten, je borst trilde en de vloer onder je voeten op het ritme dreunde.

We gingen naar al die plekken en naar nog zo veel meer. Het

buurtpark waar we vaak rondhingen. De rivier, bij de appartementencomplexen voor miljonairs. Vauxhall Bridge, onze brug die we, schreeuwend om ons boven het verkeerslawaaï uit verstaanbaar te maken, zo vaak overstaken dat hij aanvoelde als een soort vriend, een stille getuige.

Uiteindelijk gingen we naar het verlaten wedkantoor met de kapotte deur en een matras achterin, waar jongeren soms heen gingen als ze een plekje zochten om zich af te zonderen. Dat geldt niet voor mij, want als ik ergens een hekel aan heb, is het wel alleen zijn.

Uur na uur ging voorbij en met elk moment dat verstreek, wisten we zeker dat we haar zouden vinden, dat ze ons gewoon een kunstje flikte, zoals ze wel vaker had gedaan wanneer ze het moeilijk had en aandacht wilde. We waren ervan overtuigd dat onze beste vriendin en medebandlid Naomi op een plek was die alleen wij kenden. Dat ze daar wachtte tot wij haar zouden vinden.

Want ze kon niet zomaar de ene dag nog bestaan en de volgende dag verdwenen zijn. Dat sloeg gewoon nergens op. Niemand gaat in rook op, zonder ook maar een spoor achter te laten.

Dat hielden we onszelf voor, die nacht dat we haar zochten en de nacht daarna en alle daaropvolgende nachten, tot onze ouders zeiden dat we het moesten opgeven, dat Naomi wel naar huis zou komen als zij eraan toe was. En toen hield ook de politie op met zoeken, omdat ze al zo vaak was weggelopen.

Maar voor ons voelde het niet zo, het voelde anders dan eerst. Vooral omdat zij niet meer die persoon van toen geweest was. Niet dat de politie daarnaar luisterde, met hun verveelde gezichten en lege notitieblokjes. Wat wisten zij er nou van?

Dus bleven we maar zoeken en zoeken, nog lang nadat iedereen al was opgehouden. We zochten echt overal, maar ze was nergens te bekennen.

Het enige wat we vonden, waren de plekken waar ze vroeger kwam.

Hoofdstuk 1

Het leven gaat door. Dat zeggen ze tenminste.

We moeten iedere dag opstaan, naar school gaan, weer naar huis, piekeren over onbenullige dingen, zoals de examens die dit jaar voor de deur staan. En verder maar ‘hopen, bidden en geloven’, en meer van die tegeltjeswijsheden die ze ons steeds maar voorhouden.

Het leven gaat door, maar dat is een leugen, want op die avond dat Naomi verdween, heeft ze op de fucking pauzeknop gedrukt. De dagen tikken voorbij, net als de weken en seizoenen en meer van dat soort gelul. Verder gebeurt er eigenlijk niets. Niet echt. Alsof we al acht weken onze adem inhouden.

Want weet je wat ze niet meer zeggen? Dat ze wel naar huis komt als ze er zelf aan toe is. Op school zie ik haar oudere zus Ashira wel eens lopen, met haar hoofd omlaag, in zichzelf gekeerd alsof ze niet wil dat er iemand bij haar in de buurt komt. Haar vader en moeder dwalen door de supermarkt, staren naar dingen zonder ze echt te zien. Ook al is Nai degene die vermist wordt; zij zien er verdwaald uit.

En ja, er is een tijd geweest waarin ze wegliep zodat iedereen naar haar op zoek ging, dat klopt. In die tijd hield ze wel van een groots, dramatisch gebaar. Maar dat is al heel lang geleden, en zo bont als

nu heeft ze het nog nooit gemaakt. Ze zou nooit gewild hebben dat haar ouders doodongerust zijn of dat Ash eruitziet alsof ze continu haar adem inhoudt, altijd gewapend tegen slecht nieuws. Nai mag dan ingewikkeld zijn, ze houdt van haar familie en zij houden van haar. Het is net een baken waar de rest van ons zich toe aangetrokken voelt, als motten die op een vlam afkomen. Dat is nog eens een gezin dat om elkaar geeft.

Dus Naomi zou hun nooit zoiets aandoen, of ons. Maar dat wil niemand horen, de politie niet, zelfs haar moeder niet, want de gedachte dat Naomi een enorm krenk is, is altijd nog beter te verdragen dan de gedachte dat ze er gewoon niet meer is.

Daarom zou ik soms willen dat ze haar lichaam vonden. Zo waar-deloos ben ik nou. Soms zou ik willen dat ze dood was, zodat ik maar zekerheid kreeg.

Maar er is niets gevonden. En het leven gaat door.

Dus vandaag houden we audities voor een nieuwe bassist, die Naomi moet vervangen.

Even leek het erop dat we uit elkaar zouden gaan nu zij er niet meer is. De rest van Mirror, Mirror – ik, Leo en Rose – kwam bijeen op onze gebruikelijke repetitietijd en vroeg zich af of we er maar mee moesten stoppen. We zeiden zelfs tegen elkaar dat we dat misschien beter konden doen. Daarna stonden we daar maar met zijn drieën, niemand van ons ging weg, niemand pakte zijn spullen, en zonder het hardop te hoeven zeggen wisten we dat we het niet konden loslaten. Als we met de band stopten, gaven we daarmee het mooiste in ons leven op. Bovendien zou het betekenen dat we haar voorgoed loslieten.

Naomi heeft de band opgericht, of in ieder geval heeft zij van een saai huiswerkproject iets echts gemaakt, iets wat ertoe deed. Dankzij Nai vonden wij allemaal iets waar we goed in zijn, omdat zij zo goed was in wat ze deed. Ik bedoel, ze is een geweldige, legendarische bas-sist; zodra je haar ritmes hoort, ben je verkocht. Maar bovenal kan

Naomi schrijven – echt goede nummers, bedoel ik dan. Ik ben niet slecht en samen kunnen we geweldige teksten bedenken, maar Nai heeft net dat beetje extra waarmee ze van iets zwaars en grauws iets glanzends en bijzonders weet te maken. Vóór Mirror, Mirror wist ze nooit dat dat haar superkracht was, maar nu wel, want wij hebben het tegen haar gezegd. Hoe vaker we het zeiden, hoe beter ze werd. En als je over zo'n superkracht beschikt, hoef je niet weg te lopen.

Op de dag dat we bijna uit elkaar gingen, kwam meneer Smith, onze muziekleraar, de repetitieruimte binnen. Het was zomervakantie, de school was op ons na vrijwel verlaten. We mochten er alleen komen vanwege hem, omdat hij toestemming voor ons had geregeld en zijn zomervakantie doorbracht met een krantje lezen, terwijl wij daar stoeiden en speelden. Maar deze keer ging hij zitten, wachtend tot we stilvielen en naar hem keken. Het viel me op dat hij er anders uitzag. Meneer Smith is zo iemand die een hele kamer weet te domineren, niet alleen omdat hij lang en een beetje breed is, alsof hij met gewichten traint of zo. Het komt ook door hoe hij is: hij houdt van het leven en van ons, zijn leerlingen. Dat kom je niet vaak tegen. Door hem wil je dingen doen, dingen leren, alleen omdat hij een bepaalde energie uitstraalt die je niet vaak ziet bij volwassenen: alsof het hem echt iets kan schelen.

Die dag zag hij er echter uit alsof er iets bij hem geknapt was, alsof alle energie en positieve vibes die hij normaal gesproken bij zich droeg verdwenen waren. Het was beangstigend om hem zo te zien, juist omdat hij zo iemand is die altijd sterk overkomt. Het raakte me op een manier die ik niet goed kan uitleggen, ik ging hem er nog aardiger door vinden. Het betekende veel voor me dat hij zich Nai's verdwijning zo aantrok. Het kon hem echt iets schelen. Behalve haar familie en wij leek hij een van de weinigen.

Ik kan niet voor de anderen spreken, maar zodra ik hem die dag zag, wilde ik hem helpen, net zoals ik wist dat hij ons wilde helpen.

‘Overwegen jullie echt om uit elkaar te gaan?’ vroeg hij.

We keken elkaar aan; even voelde het net als voordat we met elkaar bevriend raakten, eenzaam en ongemakkelijk. De gedachte om dat weer te moeten doormaken, vond ik doodeng.

‘Het voelt niet goed, zonder haar,’ legde ik uit.

‘Dat begrijp ik.’ Met zijn vingers streek hij door zijn haar, zodat het in blonde pieken overeind kwam te staan. ‘Maar neem van mij aan dat als jullie nu uit elkaar gaan, jullie daar spijt van krijgen. Jullie vier... Jullie drie... Ik ben zo trots op jullie, op alles wat jullie doen. Het zou erg zijn als jullie dat kwijtraakten, niet alleen voor jullie, maar ook voor Nai. Op dit moment kunnen jullie weinig voor Naomi doen, behalve dan zorgen dat mensen haar naam niet vergeten tot ze weer gevonden is. Zorg ervoor dat ze haar altijd blijven zoeken. Ik heb een idee. Laten we een concert organiseren, hier op school. Geld inzamelen om haar familie te helpen de zoektocht voort te zetten, om haar verhaal in de media te houden. Ervoor zorgen dat de hele wereld naar ons kijkt, en naar jullie, zodat ze zien hoeveel we om haar geven. Dat zou ik graag willen, jongens. Maar zonder jullie kan ik het niet. Doen jullie mee?’

Ja, natuurlijk deden we mee. Iets anders kwam er niet in ons op.

We zijn met zijn drieën doorgegaan, de hele zomer, maar nu komt het concert steeds dichterbij en weten we wat ons te doen staat. We moeten een nieuwe bassist zoeken. Verdomme.

Naomi was... is... de beste bassist met wie ik ooit gespeeld heb. Best vreemd, omdat ze een meisje is en omdat meisjes meestal niet zo goed zijn in die shit. Dat is niet seksistisch bedoeld, het is gewoon een feit. Om echt een goede bassist te zijn, moet je over een soort vastberadenheid beschikken om jezelf onzichtbaar te maken. En meisjes – nou ja, de meeste dan – worden juist graag bekeken.

Maar vandaag moeten we door. Ik moet mezelf bij elkaar rapen. Dus sleep ik mezelf uit bed en kijk naar de berg gekreukte kleren op de vloer.

Voor Leo is het niet zo moeilijk, die gast stapt gewoon uit bed en ziet er prima uit. Zodra hij zijn gitaar pakt, lijkt het wel of hij God zelf is; in ieder geval wordt hij wel net zo aanbeden door de meisjes. Eigenlijk is het niet eerlijk dat hij op zijn zestiende alles al zo goed voor elkaar heeft, alsof hij bij zijn geboorte al zo was: met een diepe stem, lang en gespierd.

Ik zit daarentegen nog steeds in die ongemakkelijke fase. Die fase is mijn leven, dat ben ik. Als er een emoji bestond voor ongemakkelijke fases, zou die eruitzien zoals ik. Het zou me niks verbazen als ik nog steeds deze fase niet ontgroeid ben als ik al vijfenveertig ben en als ik op sterven na dood ben.

Ik wil er wel cool uitzien, maar cool op de manier van Leo, in een effen wit t-shirt, een spijkerbroek, een hoody en smetteloos witte hoge sneakers, dat is niet voor mij weggelegd. Eerlijk gezegd ben ik helemaal niet cool, behalve dan misschien omdat ik met Leo omga.

Rose ziet er ook altijd goed uit, maar zij is gewoon beeldschoon en dan hoef je nooit extra je best te doen. Donkerbruin haar, blond geverfd maar niet helemaal tot bovenaan, niet zo mager als sommige andere meisjes. Met haar borsten en heupen weet ze alle jongens op de Thames Comprehensive te betoveren.

Maar dat is nog niet alles. Ze draagt een dikke laag make-up, ook al is ze mooier zonder, of misschien wel juist daarom. Ze kamt haar haren achterover en maakt expres gaten in haar panty's. Rose weet heel goed wat haar look is en weet die altijd af te dwingen. Overal waar ze komt, lijkt het wel of de lucht geladen is en alsof er miljoenen piepkleine explosies afgaan.

Andere meisjes proberen haar na te doen, maar zoals Rose is er geen tweede, want ik durf te zweren dat Rose het enige meisje is wat ik ken dat nergens ook maar een fuck om geeft.

En als ze zingt... dan trillen de muren. Worden ogen groen. Wordt een stijve nog harder.

Van de vier leden van ons groepje buitenbeentjes was Naomi... is

Naomi degene die het meest op mij lijkt. Als Leo en Rose de koning en koningin van 'loop toch allemaal naar de hel' zijn, dan zijn Nai en ik de opperhoofden van Nerdstad.

Als ik aan Naomi denk, met haar dik omrande bril waardoor haar hartvormige gezicht en zachte bruine ogen minder opvallen, word ik vervuld van trots. De manier waarop zij blousejes draagt, helemaal tot bovenaan dichtgeknoopt, en plooirokken van een lengte die niemand anders aanheeft. Haar praktische schoenen, veters gestrikt en netjes gepoetst. Achter dat alles, al die opzettelijk foute combi's en rare stijlkeuzes, gaat een vastberaden, uniek mens schuil dat geen genoegen neemt met gelul.

Soms gingen Naomi en ik tijdens de middagpauze naar de bibliotheek en dan gingen we daar gewoon zitten lezen. Zonder iets te zeggen. Heel rustgevend. Dan ving ze mijn blik over de rand van haar boek heen en trok een wenkbrauw naar me op wanneer er een overijverige leerling uit de onderbouw voorbijkwam. Grijnzend keken we elkaar dan aan, twee supernerds die op de een of andere manier de rest voorbijgestreefd hadden.

En als ze speelde... dan was ze net zo goed, of zelfs beter dan de beste bassisten ter wereld. Met mij op de drums vormden we de hartslag van de band, bepaalden we het ritme met een zeldzame precisie.

Bij mijn bandlook sta ik liever niet te lang stil, dus daar komt 'ie: spijkerbroek, geruit overhemd, wit t-shirt eronder. Dat is mijn gebruikelijke tenue. Net een houthakker, zegt Rose altijd.

In ieder geval hoef ik me niet meer druk te maken om mijn haar, want het meeste heb ik afgeschoren.

Stoplicht. Roodkloot. Vuurtoren. Allemaal scheldnamen die ik naar mijn hoofd geslingerd heb gekregen door mijn rode haar. Het is niet zomaar rood, maar nog gekruld ook. Jezus, als kind zag ik eruit als een wandelende uitnodiging om een pak slaag te krijgen. Natuurlijk zou ik er iets aan kunnen doen, zegt Rose tenminste. Zij

zou het liefst allerlei producten in mijn haar smeren om het steil te krijgen. Dan denk ik: nee, laat maar. Om de drie dagen of zo biedt ze aan om het zwart te verven, maar ook dat wil ik niet. Ik heb nou eenmaal rood haar, leg je erbij neer, zeg ik dan.

Trouwens, als mijn haar zwart was, konden ze me geen Red meer noemen, en die bijnaam vind ik nou juist het coolste aan mezelf.

Ik heb het heel kort laten knippen, de dag voordat Nai verdween. Zonder het tegen iemand te zeggen ben ik een kapperszaak binnengestapt en heb ik gezegd dat ze de zijkanten moesten opscheren en de bovenkant lang moesten laten, lang genoeg zodat het in mijn ogen valt en als een gek op en neer wipt als ik zit te drummen. Mijn moeder heeft een uur tegen me gekrijst toen ze het zag. Serieus, ze zei dat ik eruitzag alsof ik uit een zwaarbewaakte gevangenis was ontsnapt.

Toen pa thuiskwam van de zoveelste ‘raadsvergadering die de hele avond had geduurd’, schreeuwde ze tegen hém omdat hij mij niet op mijn donder gaf.

Het was nog erger dan die keer dat ik vier gaatjes in mijn oren had laten prikken. Sinds die tijd doe ik geen moeite meer om hun uit te leggen dat ik zulke dingen doe om me mezelf te voelen. Het is de inspanning niet waard.

Al lang daarvoor had ik ingezien dat mijn ouders niet degenen waren die me zouden redden, oplappen of helpen. Ze zijn allebei te veel bezig om zichzelf de vernieling in te helpen; mijn zusje Gracie en ik zijn niet meer dan bijzaak of slachtafval. Toen ik dat eenmaal besepte leek het leven opeens een stuk gemakkelijker, geloof het of niet.

Natuurlijk kan ik er niet omheen dat mijn moeder me haat en dat mijn vader een lul is. Maar ik doe mijn best.

MIRROR, MIRROR – SONGTEKST

‘Where Did She Go?’

There was always sunshine in her step,
Power in her smile.

She never had a single regret,
But she only stayed for a while.

Where did she go, the girl I want?
Where did she go, the girl I haunt?
Where did she go, I can't find her.
But I won't stop looking, I'll keep looking until...

I find out.